

НОМА БА ИБРИЁН БОБИ ЯКУМ

Ваҳйи хотимаваи Худо дар Писар.

1. Худое ки аз қадимулаём борҳо ва ба тарзи гуногун ба падарони мо ба василаи анбиё сухан рондааст,
2. Дар ин айёми охир ба мо ба василаи Писараш сухан ронд, ки Ўро вориси ҳама чиз таъин намуд ва оламҳоро низ ба воситаи Ў ба вучуд овард.
3. Писараш, ки дурахши ҷалол ва мазҳари моҳияти Ў буда, ҳама чизро бо каломи қуввати Худ нигоҳ доштааст, чун татҳири гуноҳҳои моро ба амал овард, ба ямини Кибриё дар афроз нишаст,

Бартари Исои аз фариштагон.

4. Ва чӣ қадаре ки аз фариштагон бартарӣ пайдо кард, ҳамон қадар аз онҳо исми аълотаре мерос гирифтааст.
5. Зеро ба кадоме аз фариштагон Худо ягон вақт гуфтааст: "Ту Писари Ман ҳасти; Ман имрӯз Падари Ту шудаам"? Ва боз: "Ман ба Ў Падар хоҳам буд, ва Ў ба Ман Писар хоҳад буд"?
6. Ва боз вақте ки Нахустзодаро ба ҷаҳон дохил мекунад, мегӯяд: "Ва бигзор ҳамаи фариштагони Худо Ўро парастид кунанд".
7. Дар бораи фариштагон гуфта шудааст: "Фариштагони Худо ба бодҳо табдил медиҳад ва хизматгорони Худо ба оташи сӯзон"
8. Аммо дар бораи Писараш гуфта шудааст: "Тахти Ту, эй Худо, то абад аст ва асои садоқат асои салтанати Туст"
9. "Адолатро дӯст дошта, аз шарорат нафрат дорӣ. Бинобар ин Худо, Худои Ту, Туро бо рағбани шодмонӣ бештар аз рафиқонат тадҳин кардааст".
10. Ва боз: "Дар замони қадим Ту, эй Худованд, заминро бунёд кардай, ва осмон амали дастҳои Туст.
11. Онҳо фано хоҳанд шуд, валекин Ту қоим хоҳӣ буд; ва ҳамаашон мисли ҷомае ҷиғда- ҷиғда хоҳанд шуд.
12. "Мисли пероҳане онҳоро хоҳӣ печонид, ва онҳо мубаддал хоҳанд шуд. Валекин Ту айна ҳамон ҳастӣ, ва солҳои Ту тамом нахоҳад шуд".

13. Ба кадоме аз фариштагон Худо ягон вақт гуфтааст: "Ба ямини Ман бинишин, то душманони Туро зери пой Ту андозам"?
14. Оё ҳамаи онҳо рӯхҳои хизматгзор нестанд, ки барои хизмати онҳое фиристода мешаванд, ки вориси начот хоҳанд шуд?

БОБИ ДУЮМ

Агар ба шарияти Аҳди Қадим мутеъ муносиб омада бошад, он боз ҳам зиёдтар ба Каломи Масеҳ муносиб аст.

1. Бобибар ин мо бояд ба он чи шундаем, махсусан бодикқат бошем, то ки аз он дур нашавем.
2. Зеро, агар каломе ки ба василаи фариштагон гуфта шудааст, матин буда, барои ҳар ҷиноят ва беитоатӣ подоши одилона дода шуда бошад,
3. Чӣ гуна мо халос мешавем, агар ба чунин начоти бузург безътиной кунем, ки онро аввал Худованд мавъиза намуд ва баъд онҳое ки аз Ӯ шундаанд, дар миёни мо тасдиқ кардаанд,
4. Ва Худо низ ба он шаҳодат дод ба воситаи аломот ва мӯъҷизот, ва ҳар навъ қувваҳо, ва бахшоиши Рӯхулқудс ба ҳасби иродаи Худ?

Масеҳ ба воситаи залолат ва мамот бар мамот голиб омад.

5. Зеро олами ояндаро, ки дар бораи он сухан меронем, Худо ба фариштагон мутеъ накардаст,
6. Балки касе дар ҷое шаҳодат дода, гуфтааст: "Чист инсон, ки ўро ёд кунӣ, ва фарзанди одам, ки ўро тафакқуд намоӣ?"
7. Ўро аз фариштагон фақат андак кам кардаӣ; ва тоҷи ҷалол ва шавкат бар сари ў гузоштаӣ; ўро бар аъмоли дастҳои Худ ҳукмфармо кардаӣ;
8. Ҳама чизро зери пой ў гузоштаӣ". Модоме ки ҳама чизро ба ў мутеъ кардааст, пас ҳеч чизе намондааст, ки мутеъи ў набошад. Вале ҳоло ҳанўз намебинем, ки ҳама чиз мутеъи ў бошад;
9. Балки мебинем, ки Исо, ки аз фариштагон андак кам карда шуда буд, ба сабаби азоби мамот алҳол тоҷи ҷалол ва шавкат бар сар дорад, то ки ба ҳасби файзи Худо зоиқан мамотро барои ҳама бичашад.

10. Зеро лозим буд, ки Ў, ки ҳама чиз барои Ўст ва ҳама чиз аз Ўст, барои ин ки фарзандони бисъерро ба чалол бирасонад, Пешвои начоти онҳоро ба воситаи уқубатҳо комил гардонад.
11. Зеро ки ҳам Такдискунанда ва ҳам такдисшавандагон, ҳама аз Ягона ҳастанд; ба ин сабаб Ў ор намекунад, ки онҳоро бародар хонад, ва мегӯяд:
12. “Исми Туро ба бародаронам шўҳрат хоҳам дод, дар миёни ҷамоат Туро мадҳ хоҳам кард”.
13. Ва боз: “Ман ба Ў таваккал хоҳам кард”. Ва боз: “Инак, Ман ва фарзандоне ки Худо ба Ман додааст”.
14. Ва азбаски фарзандон ба ҷисм ва хун шарокат доранд, Ў низ шарики инҳо гардид, то ки ба воситаи мамот соҳиби қудрати мамотро, яъне иблисро нобуд намояд.
15. Ва онҳоеро, ки аз тарси мамот тамоми умри худ гирифтори ғуломӣ буданд, халосӣ диҳад.
16. Зеро ки Ў фариштагонро дастгирӣ накардааст, балки насли Иброҳимро дастгирӣ кардааст.
17. Бинобар ин Ў мебоист аз ҳар ҷиҳат ба бародарони Худ монанд мешуд, то ки Саркоҳини раҳим ва амине ба ҳузури Худо бошад, барои он ки гуноҳҳои қавмро кафорат кунад,
18. Зеро, ҷӣ тавре ки Худи Ў аз озмоиш гузашта, уқубат кашидааст, ба озмудашудагон низ метавонад мадад расонад.

БОБИ СЕЮМ

Бартариш Исо аз Мусо.

1. Пас, эй бародарони муқаддас, ки дар даъвати осмонӣ шарик ҳастед, ба Расул ва Саркоҳини эътирофи мо Исои Масеҳ назар дўзед,
2. Ки Ў ба Он ки Ўро таъин намуд, амин буд, чунон ки Мусо низ дар тамоми хонаи Ў амин буд.
3. Зеро Ў нисбат ба Мусо сазовори ҷалоли бештаре гардид, чунки меъмори хона, назар ба худӣ хона, эҳтироми бештаре дорад;
4. Зеро ки ҳар хона меъмори худро дорад, валекин меъмори ҳама чиз Худост.
5. Ва Мусо дар тамоми хонаи Ў мисли хизматгузор амин буд, то шаҳодат диҳад дар бораи чизҳое ки дар оянда бояд гуфта шавад.

6. Аммо Масеҳ мисли Писар аст бар хонаи Ў; ва хонаи Ў мо ҳастем, ба шарте ки чуръат ва фаҳри умедро то ба охир боматонат нигоҳ дорем.

Мисоли Исроили замони Мусо аз шахшудамондагӣ ва якравӣ огоҳ менамояд.

7. Бинобар ин, чунон ки Рӯҳулқудс мегӯяд: "имрӯз агар овози Ўро бишнавед,
8. Дилҳои худро саҳт накунед, мисли замони ошӯб, мисли рӯзи озмоиш дар биёбон,
9. Ки дар он ҷо падарони шумо Маро озмуданд; Маро имтиҳон крданд, агарчи аъмоли Маро чил сол дида буданд.
10. Ба ин сабаб бар ин насл дарғазаб шудам ва гуфтам: ҳамеша дилашон гумроҳ мешвад, ва роҳҳои Маро нафаҳмидаанд;
11. Ва Ман дар ғазаби Худ қасам хӯрдм, ки онҳо ба оромии Ман дохил нахоҳанд шуд".
12. Эй бародарон, боҳабар бошед, ки касе аз шумо дили шарир ба беимоне ки аз Худои Ҳай рӯй мегардонад, надошта бошад,
13. Балки якдигарро ҳар рӯз насиҳат диҳед, то даме ки "имрӯз" гуфта мешавад, ки касе аз шумо ба фиребҳои гуноҳ афтода, саҳтдил нашавад.
14. Зеро ки мо шарикони Масеҳ гардидаем, ба шарте ки асоси эътимоди худро то ба охир боматонат нигоҳ дорем,
15. Чунон ки гуфта мешавад: "Имрӯз, агар овози Ўро бишнавед, дилҳои худро саҳт накунед, мисли замони ошӯб".
16. Зеро кӣҳо буданд, ки шунида, ошӯб бардоштанд? Оё на ҳамаи онҳое ки ба туфайли Мусо аз Миср берун омада буданд?
17. Ва бар кӣҳо Ў чил сол дар ғазаб шуд? Оё на бар осиене ки часадҳои дар биёбон фурӯ ғалтид?
18. Ва дар ҳаққи кӣҳо Ў қасам хӯрд, ки ба оромии Ў дохил нахоҳанд шуд? Оё на дар ҳаққи онҳое ки беитоатӣ карданд?
19. Ва мо мебинем, ки онҳо аз боиси беимонӣ натавонистанд дохил шаванд.

БОБИ ЧОРУМ

Оромие ки дар каломии Худо дар Аҳди Қадим ваъда карда шуда буд, ҳоло ба воситаи Масеҳ ба қавми Худо ошкор шудааст.

1. Пас, дар сурате ки ваъдаи дохилшавӣ ба оромии Ў ханӯз боқист, мо хавотир хоҳем дошт, мабодо маълум гардад, ки касе аз шумо муваффақ нашудааст.
2. Зеро ки башорат ба мо низ, чунон ки ба онҳо, мавъиза карда шуд; аммо ба онҳо каломе ки шуниданд, фоидае набахшид, чунки бо имони шунавандагон напайвастанд.
3. Зеро мо, ки имон овардаем, ба он оромӣ дохил хоҳем шуд, чунон ки Ў гуфтааст: "Ман дар ғазаби Худо қасам хӯрдам, ки онҳо ба оромии Ман дохил нахоҳанд шуд", гарчанде ки корҳои Ў аз хилқати олам анҷом ёфта буд.
4. Зеро ки дар ҷое дар бораи рӯзи ҳафтум чунин гуфта шудааст: "Ва Худо дар рӯзи ҳафтум аз ҳамаи корҳои Худо ором гирифт".
5. Ва боз дар ин ҷо: "Онҳо ба оромии Ман дохил нахоҳанд шуд".
6. Пас, дар сурате ки баъзе касон имконият доранд ба он дохил шаванд, вале онҳое ки башорат барояшон пештар мавъиза карда шуд буд, аз боиси беитоати дохил нашуданд,
7. Боз Ў рӯзеро муайян намуда, баъд аз муддати дуру дарозе ба воситаи Довуд "имрӯз" мегӯяд, чунон ки дар боло гуфта шудааст: "Имрӯз, агар овози Ўро бишнавед, дилҳои худро саҳт накунед".
8. Зеро, агар Еҳушаъ ба онҳо оромӣ меод, баъд аз ин дар бораи рӯзи дигар сухан ронда намешуд.
9. Пас, барои қавми Худо боз оромии шанбе боқӣ мемонад.
10. Зеро, касе ки ба оромии Ў дохил шудааст, ҳудаш низ аз корҳои худ ором гирифтааст, чунон ки Худо аз корҳои Худо.
11. Пас, саъю кӯшиш намоем, ки ба он оромӣ дохил шавем, мабодо касе гирифтори он беитоати ибратомез шуда, фурӯ ғалтад.
12. Зеро ки каломии Худо зинда ва таъсирбахш ва аз ҳар шамшерии дудам тазтар аст, ва то ба ҳадди ҷудо кардани ҷон ва рӯҳ, буғумҳо ва илиқҳо рафта мерасад, ва андеша ва ниятҳои дилро месанҷад.
13. Ва ҳеч маҳлуқе нест, ки аз Ў ниҳон бошад, балки ҳама чиз пеши ҷашмони Ў бараҳна ва ошкор аст: ба Ў ҳисобот хоҳем дод.

Масеҳ, ҳамчун Саркоҳини ҳақиқӣ, аз ҷониби Худо таъин шудааст; Ў аз Ҳорун болотар аст.

14. Пас мо, ки чунин Саркоҳини бузурге дорем, ки афлокро тай намудааст, ва Ў Масеҳи Писари Худост, эътирофи худро боматонат нигоҳ дорем.
15. Зеро мо чунон саркоҳин надорем, ки дар заъфҳои мо натавонад ба мо дилсӯзӣ намояд, балки Ў монанди мо, дар ҳама чиз озмудаи васаваса шуд, вале гуноҳ накард.
16. Бинобар ин бо ҷуръат ба тахти файз наздик оем, то ки марҳамат ба даст оварем ва барои мадади саридарвақт файз ёбем.

БОБИ ПАНҶУМ

Масеҳ Саркоҳин аст ба монанди Малкисодақ.

1. Зеро ҳар саркоҳине ки аз миёни одамон интихоб шудааст, барои одамон ба хизмати Худо гузошта мешавад, то ки барои гуноҳҳо ҳадия ва қурбониҳо тақдим кунад,
2. Ки вай метавонад ба ҷоҳилон ва гумроҳон ғамхорӣ намояд, чунки ҳудаш низ гирифтори заъф аст,
3. Ва ба ин сабаб бояд ҳам барои қавм ва ҳам барои ҳудаш қурбонии гуноҳхоро тақдим кунад.
4. Ва ҳеҷ кас худ аз худ ин мартабаро соҳиб намешавад, балки фақат вақте ки аз ҷониби Худо даъват шавад, чунон ки Ҳорун низ.
5. Ҳамчунин Масеҳ низ ҷалоли Саркоҳинро Ҳудаш аз они Худ накардааст, балки Он ки ба Ў гуфтааст: "Ту Писари Ман ҳастӣ; Ман имрӯз Падари Ту шудаам";
6. Чунон ки дар ҷои дигар низ мегӯяд: "Ту коҳин ҳастӣ то абад, ба монанди Малкисодақ".
7. Дар айёме ки Ў дар ҷисм буд, ба Он ки метавонист Ўро аз мамот наҷот диҳад, бо фиғони пурзӯр ва бо ашкрезӣ дуо ва тазарруъ намуд, ва ба хотири таъзиму тақрими Худ иҷобат карда шуд,
8. Ва агарчи Писар буд, ба василаи уқубатҳо ба итоат омӯхта шуд,
9. Ва камол ёфта, барои ҳамаи мутеони Худ сабабгори наҷоти ҷовидонӣ гардид,
10. Ва Худо Ўро Саркоҳине ба монанди Малкисодақ ном ниҳод.

Дар бораи норасогии мийяи шунавандагон.

11. Дар ин хусус мебоист бисъёр сухан мерондем, лекин фаҳмондани он душвор аст, чунки гӯшҳои шумо вазнин шудааст.
12. Зеро, мувофиқи дарозии замон, мебоист шумо муаллим мешудед, лекин аз нав ба шумо асосҳои аввалини каломи Худоро таълим додан лозим меояд, ва барои шумо шир даркор аст, на ғизои саҳт.
13. Зеро ҳар кӣ ширхӯр аст, аз каломи адолат беҳабар аст, чунки кӯдак аст;
14. Вале ғизои саҳт барои касонест, ки ба камол расидаанд, ки ҳиссиёташон ба василаи малака ба фарқ кардани неку бад омӯхта шудааст.

БОБИ ШАШУМ

Имондорон ба воситаи нурсабри вориси ваъдаҳои Худо мегарданд.

1. Бинобар ин, таълимоти ибтидоии Масеҳро монда, сӯи камол шитоб кунем ва аз нав асос нагузорем ба тавба аз аъмоли бечон ва ба имон ба Худо,
2. Ба таълимоти оид ба таъмидҳо, оид ба гузоштани дастҳо, оид ба эҳъи мурдагон ва оид ба доварии ҷовидонӣ.
3. Ва инро ба амал хоҳем овард, ба шарте ки Худо изн диҳад.
4. Зеро касоне ки боре фикрашон равшан шудааст, ва бахшоиши осмониро чашидаанд, ва шарикони Рӯҳулқудс гардидаанд,
5. Ва каломи неки Худо ва қувваҳои олами ояндаро чашидаанд,
6. Ва чудо шуда афтадаанд, онҳоро аз нав ба роҳи тавба андохтан имконнопазир аст, зеро онҳо Писари Худоро ба зарари худашон боз маслуб мекунанд ва беобрӯ месозанд.
7. Зеро заmine ки борҳо борони бар он боридаро меҳӯрад ва барои онҳое ки онро кор мекунанд, набототи ғоиданоке мерӯёнад, аз Худо баракат меёбад;
8. Вале заmine ки хору хас мерӯёнад, нобоб буда, ба лаънат наздик аст, ва фарҷоми он сӯхтан аст.
9. Аммо дар хусуси шумо, эй маҳбубон, мо яқин дорем, ки шумо дар ҳолати беҳтар ва ба наҷот наздике мебошед, гарчанде ки ин гуна сухан меронем.

10. Зеро Худо беадолат нест, ки кори шуморо, ва он меҳнати муҳаббатеро, ки ба исми Ў зоҳир намуда, ба муқаддасон хизмат кардаед ва мекунед, фаромӯш кунад.
11. Лекин орзумандем, ки ҳар яке аз шумо ҳамин ғайратро то ба охир нишон диҳед, то ки умедатон комилан ҳосил шавад;
12. То ки шумо танбал нашавед, балки ба касоне тақлид кунед, ки ба василаи имон ва пурсабрӣ вориси ваъдаҳо мегардад.
13. Зеро, вақте ки Худо ба Иброҳим ваъда дод, азбаски ба каси бузургтаре наметавонист қасам ёд кунад, ба Зоти Худ қасам ёд кард
14. Ва гуфт: "Ҳақиқатан туро бисъёр баракат хоҳам дод ва туро бағоят афзун хоҳам кард".
15. Ва Иброҳим бо пурсабрии худ ба он ваъда ноил гардид.
16. Зеро ки одамон бо он чи бузургтар аст, қасам ёд мекунанд, ва қасам исботест, ки ба ҳама мунозираи онҳо хотима медиҳад.
17. Бинобар ин Худо, ки меҳост тағбирнопазирии иродаи Худро ба ворисони ваъда пурратар нишон диҳад, қасамро ба кор бурд,
18. То бо ду чизи тағбирнопазир, ки дар онҳо дурӯғ гуфтани Худо мумкин нест, барои мо, ки паноҳ ёфтаем ва ба умеди ки пешниҳод шудааст, часпидаем, тасаллои пурзӯре бошад.
19. Он умед барои чон мисли лангари боэътимод ва мустаҳакам аст, ва андаруни парда дохил мешавад,
20. Ки ба он чо пешгузаштаи мо Исо дохил шуда, то абад Саркоҳин гардид ба монанди Малкисодақ.

БОБИ ҲАФТУМ

Масеҳ Коҳин аст ба монанди Маликсодақ, ва Ў аз коҳинони левизода болотар аст.

1. Зеро ки Малкисодақ подшоҳи Салим, коҳини Худои Таоло, ҳамон касе ки ба пешвози Иброҳим баромад ва ўро баракат дод, вақте ки ў баъд аз шикаст додани подшоҳон бармегашт,
2. Ва Иброҳим ба вай аз ҳар чиз даҳъяк дод, - вай, аввалан, мувофиқи маънои номаш подшоҳи адолат аст ва сонӣ подшоҳи Салим низ, яъне подшоҳи осоиштагӣ,
3. Бе падар, бе модар, бе насабнома, дар ҳолате ки на ибтидои айём дорад, на интиҳои ҳаёт, балки ба Писари Худо монанд буда, ба сурати абадӣ коҳин мемонад.

4. Пас бубинед, чӣ гуна бузург аст он касе ки Иброҳими сарқабилла низ ба вай аз беҳтарин ғанимати худ даҳъяк дод.
5. Онҳое ки аз миёни фарзандони Левӣ қаҳонат пайдо мекунанд, ҳукм доранд, ки мувофиқи шариат аз қавм, аз бародарони худ даҳъяк ситонанд, гарчанде ки онҳо низ аз камари Иброҳим ба вучуд омадаанд.
6. Аммо ин касе ки аз авлоди онҳо ба вучуд наомадааст, аз Иброҳим даҳъяк гирифт ва соҳиби ваъдаро баракат дод.
7. Тамоман баҳснопазир аст, ки хурд аз ҷониби бузург баракат дода мешавад.
8. Ва дар ин ҷо одамони миранда даҳъяк меситонанд, лекин дар он ҷо Он ки дар ҳаққи Вай шаҳодат дорад, ки Ў зинда аст.
9. Ва, гуфтан мумкин, ки Левӣ, ки даҳъяк меситонад, ба воситаи Иброҳим даҳъяк дод:
10. Зеро ки ў ханӯз дар камари падар буд, вақте ки Малкисодақ ба пешвози Иброҳим баромад.

Қаҳонати левизодагон тамом шудааст; Масеҳ сарқоҳин аст то абад.

11. Пас, агар камол ба василаи қаҳонати Лавӣ меяссар мешуд, зеро ки шариат дар он айём ба қавм расид, боз чӣ ҳоҷат буд, ки қоҳини дигаре ба монанди Малкисодақ ба майдон ояд, ва ба монанди Ҳорун номида нашавад?
12. Зеро ки дар баробари дигаргунии қаҳонат дигаргунии шариат низ зарур мешавад.
13. Зеро Он ки дар ҳаққи Ў ин сухан гуфта мешавад, ба сибти дигаре мансуб буд, ки аз он ҳеҷ кас хизмати қурбонгоҳро ба ҷо наовардааст;
14. Зеро маълум аст, ки Худованди мо аз сибти Яҳудо тулӯъ намуд, ки Мусо дар бораи он оид ба қаҳонат чизе нагуфтааст.
15. Ва ин боз ҳам равшантар дида мешавад, ки агар ба монанди Малкисодақ қоҳини дигаре ба майдон ояд,
16. Ки вай на бар тибқи қонуни як мизони ҷисмонӣ, балки ба ҳасби қуввати як ҳаёти бепоён чунин шуда бошад.
17. Зеро ки шаҳодат дода шудааст: "Ту қоҳин ҳастӣ то абад, ба монанди Малкисодақ".
18. Зеро ки ҳукми пештара, ба сабаби заъф ва бефоидагии он, ботил мешавад,

19. Чунки шариат ҳеҷ чизро ба камол нарасондааст; лекин умеди беҳтаре ҷои онро гирифт, ки ба василаи он мо ба Худо наздик меоем.
20. Ва ин умед бе қасам нест,-
21. Зеро ки онҳо бе қасам коҳин шудаанд, аммо Ў бо қасам, чунки дар ҳаққи Ў гуфта шудааст: "Худованд қасам хӯрдааст, ва таасуф нахоҳад хӯрд: Ту коҳин ҳастӣ то абад, ба монанди Малкисодак"-
22. Бинобар ин ба аҳди беҳтаре Исо зомин шуд.
23. Ва он коҳинон бисъёр буданд, чунки мамот намегузошт, ки боқӣ монанд;
24. Аммо Ў, ки то абад боқист, қаҳонати бефано дорад,
25. Ва ба ин сабаб низ метавонад доимо онҳоеро, ки ба василаи Ў сӯи Худо меоянд, наҷот диҳад, зеро ҳамеша зинда аст, то ки барои онҳо шафоат кунад.
26. Зеро ки мо ба чунин Саркоҳин эҳтиёҷ дорем: муқаддас, аз бадӣ дур, беайб, аз гуноҳкорон ҷудо ва аз афлок болотар баромада,
27. Ки эҳтиёҷ надорад ҳар рӯз, мисли он саркоҳинон, аввал барои гуноҳҳои худаш, баъд барои гуноҳҳои қавм қурбониҳо тақдим кунад, зеро ки инро Ў як бор ба амал овар, вақте ки Худо ба унвони қурбонӣ тақдим кард.
28. Зеро ки шариат одамони гирифтори заъфро коҳин таъин мекунад, вале каломи қасам, ки баъд аз шариат омад, Писареро, ки то абад комил шудааст, таъин кард.

БОБИ ҲАШТУМ

Саркоҳини абадӣ, назар ба саркоҳинони Аҳди Қадим, маснади баландтаре дорад; Ў Шафоатгари Аҳди Ҷадид аст.

1. Дар он чи гуфта шуд, чизи асосӣ ин аст: мо чунон Саркоҳине дорем, ки Ў ба ямини тахти Кибирё дар афлок нишастааст,
2. Ва хизматгузори қудс ва хаймаи ҳақиқӣ мебошад, ки онро Худованд барпо кардааст, на одамизод.
3. Зеро ки ҳар саркоҳин барои тақдим кардани ҳадия ва қурбониҳо таъин мешавад; бинобар ин лозим буд, ки Ў низ чизе барои тақдим кардан дошта бошад.
4. Пас, агар Ў бар замин мемонд, коҳин ҳам намешуд, чунки дар ин ҷо коҳиноне ҳастанд, ки ба ҳасби шариат ҳадияҳо тақдим менамоянд,

5. Ва онҳо ба сурат ва сояи чизҳои осмонӣ хизмат мекунанд, чунон ки ба Мусо гуфта шуда буд, вақте ки ӯ ба сохтмони хайма шурӯъ менамуд: "Бохабар бош", гуфта шудааст, "ки ҳама чизро мувофиқи намунае ки дар болои кӯҳ ба ту нишон дода шуд, ба амал оварӣ".
6. Аммо алҳол Ӯ хизмати аълотаре пайдо кардааст ба андозае ки Ӯ миёнрави аҳди беҳтаре мебошад, ки он бар ваъдаҳои беҳтар барқарор гардидааст.
7. Зеро, агар он аҳди якум бенуқсон мебуд, ҷое барои дигараш намечустанд.
8. Зеро ки Худо онҳоро мазаммат намуда, мегӯяд, ки Ман бо хонадони Исроил ва бо хонадони Яҳудо аҳди ҷадид хоҳам баст,
9. "На чунон аҳде ки бо падарони онҳо баста будам дар рӯзе ки дасташонро гирифтаам, то онҳоро аз замини Миср берун оварам; чунки онҳо дар аҳди Ман қоим набуданд, ва Ман ба онҳо эътино накардам, мегӯяд Худованд.
10. Зеро ин аст аҳде ки бо хонадони Исроил баъд аз он айём хоҳам баст, мегӯяд Худованд: қонунҳои Худро дар афкори онҳо хоҳам гузошт ва дар дилҳои онҳо хоҳам навишт, ва Худои онҳо хоҳам буд, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд.
11. Ва касе ёри худро, ва касе бародари худро дигар таълим нахоҳад дод ва нахоҳад гуфт: Худовандро бишинос; чунки ҳама, аз хурд то калон, Маро хоҳанд шинохт;
12. Чунки ба ноинсофиҳои онҳо шафақат хоҳам кард ва гуноҳҳо ва шароратҳои онҳоро дигар ба ёд нахоҳам овард".
13. Бо гуфтани "аҳди ҷадид" Ӯ қадимагии аҳди якумро нишон дод; ва он чи қадима ва кӯҳна аст, ба нестшавӣ наздик аст.

БОБИ НҶҲУМ

Саркоҳини абадӣ, назар ба қаҳонати Аҳди Қадим, қаҳонати баландтаре дорад; Ӯ қурбонии олие, яъне Хуни шахсии Худро, меоварад.

1. Пас, аҳди якум низ дастурҳои оид ба ибодати Худо, ва қудси заминӣ дошт;
2. Зеро хайма ба қисмҳо сохта шуда буд: қисми якум, ки дар он чароғдон ва миз ва нони тақдим буд, ва он "қудс" номида мешавад.

3. Ва дар паси парда қисми дуёми хайма буд, ки “қудси қудсҳо” номида мешавад,
4. Ки дар он бухурдони тиллоӣ ва сандуқи аҳд буд, ки ҳама ҷояш тиллоқӯб шуда буд, ва дар он зарфи тиллое пур аз манн, асои шукуфтаи Ҳорун ва лавҳаҳои аҳд буд,
5. Ва ба болои он каррубиёни ҷалол буданд, ки бар кафоратгоҳ соя меафканданд; дар ин хусус ҳоло муфассал суҳан рондан лозим нест.
6. Дар чунин шароит, коҳинон ба қисми якуми хайма ҳамеша медароянд, то ки ибодати Худоро ба ҷо оваранд;
7. Аммо ба қисми дуёми хайма сола як бор фақат саркоҳин медарояд, он ҳам бе хун не, ки онро барои ҳудаш ва барои хатокориҳои қавм қурбонӣ мекунад.
8. Ва Рӯҳулқудс бо ин нишон медиҳад, ки то даме ки хаймаи якум вуҷуд дорад, ханӯз роҳи қудс кушода нашудааст.
9. Вай тимсоли замони ҳозира аст, ки дар он ҳадияҳо ва қурбонихое тақдир карда мешавад, ки қодир нестанд вичдони тақдиркунандаро осуда гардонад,
10. Ва онҳо, бо чизҳои хӯрданӣ ва нӯшиданӣ ва бо ҳар гуна таҳорат ва маросим, дастурҳои мансуб ба ҳисм буда, фақат то замони ислоҳ муқарар карда шудаанд.
11. Аммо Масеҳ ҳамчун Саркоҳини некиҳои оянда омада, ба воситаи хаймаи бузургтар ва мукамалтаре ки бо дасти одам сохта нашудааст, яъне сохташ чунин нест,
12. Ва на ба воситаи хуни бузҳо ва говҳо, балки ба воситаи Хуни Худ як бор ба қудс дохил шуда, кафорати абадӣ пайдо кард.
13. Зеро, агар хуни бузҳо ва говҳо ва хотистари модагов, ки ба палидон пошида мешавад, онҳоро то ба дараҷаи татҳири ҳисм тақдир мекарда бошад,
14. Чӣ қадар бештар Хуни Масеҳ, ки ба василаи Рӯҳи абадӣ Зоти беайби Худро ба Худо тақдир намуд, вичдони моро аз аъмоли бечон татҳир хоҳад кард, то ки Худои Ҳай ва ҳақиқиро ибодат намоем!
15. Бинобар ин Ё Миёнрави аҳди ҷадид аст, то ки пас аз мамоти Ё, ки он барои кафорати ҷиноятҳои замони аҳди якум воқеъ шудааст, даъватшудагон мероси абадии мавҷудро пайдо кунанд.
16. Зеро, дар ҳар ҷое ки васияте ҳаст, бояд собит шавад, ки васияткунанда мурдааст,

17. Чунки васият пас аз мурдан эътиборнок аст; он, то даме ки васияткунанда зинда аст, ҳеч эътиборе надорад.
18. Бинобар ин аҳди якум низ бе хун барқарор нашудааст.
19. Зеро, вақте ки Мусо ҳамаи аҳкомро мувофиқи шариат пеши тамоми қавм хонд, хуни говҳо ва бузҳоро бо об ва пашми арғувонӣ ва зуфо гирифта, ҳам бар худӣ китоб пошид, ҳам бар тамоми қавм,
20. Ва гуфт: "Ин аст хуни аҳде ки Худо ба шумо амр фармудааст".
21. Ҳамчунин бар хайма ва тамоми олоти ибодати Худо хун пошид.
22. Қариб ҳама чиз мувофиқи шариат ба василаи хун татхир меёбад, ва бе реҳтани хун омурзиш нест.
23. Пас, тимсоли чизҳои осмонӣ мебоист бо ин воситаҳо татхир меёфт, аммо худӣ чизҳои осмонӣ-бо қурбонӣҳои хубтар аз инҳо.
24. Зеро Масеҳ на ба қудси бо дасти одам сохташуда, ки фақат тимсоли қудси ҳақиқист, балки ба худӣ осмон даромадааст, то ки ҳоло барои мо ба ҳузури Худо зоҳир шавад,
25. На аз барои он ки борҳо Худоро қурбонӣ кунад, чунон ки саркоҳин ҳар сол ба қудс бо хуни дигарон медарояд;
26. Вагар на Ё мебоист аз ибтидои олам борҳо укубат мекашид. Аммо Ё алҳол, дар охири замонҳо, як бор зоҳир шуд, то ки бо қурбонии Худ гуноҳро нест кунад.
27. Ва чунон ки одамонро насиб гардидааст, ки як бор бимиранд ва пас аз он ба доварӣ дучор шаванд,
28. Ончунон Масеҳ низ як бор Худро барои бардоштани гуноҳҳои бисёр касон қурбонӣ намуда, бори дуюм на аз барои татхири гуноҳ зоҳир хоҳад шуд, балки барои онҳое ки Ёро интизордоранд, то наҷот ёбанд.

БОБИ ДАҲУМ

Исо ба воситаи Қурбонии Қолқолто имондоронро ба сурати абадӣ аз гуноҳҳо озод кард.

1. Зеро шариате ки сояи некиҳои оянда аст ва воқеияти онҳо нест, ҳаргиз наметавонад ба воситаи айни ҳамон қурбонӣҳое ки ҳамеша, сол ба сол тақдим карда мешаванд, тақдимкунандагонро комил гардонад.
2. Вагарна, ба тақдим кардани онҳо хотима медоданд, чунки тақдимкунандагони қурбонӣ як бор татхир ёфта, дигар ҳеч идроки гуноҳҳоро намедоштанд.

3. Лекин ба василаи ин қурбониҳо сол ба сол дар бораи гуноҳҳо хотиррасон карда мешавад;
4. Зеро аз имкон берун аст, ки хуни говҳо ва бузҳо гуноҳҳоро нест кунад.
5. Бинобар ин Масеҳ ба ҷаҳон дохил шуда мегӯяд: "Қурбонӣ ва ҳадияро Ту нахостӣ, балки бадане барои Ман муҳайё намудӣ;
6. Қурбонии сӯхтанӣ ва қурбонии хато барои Ту писандида набуд.
7. Он гоҳ гуфтам: "Инак, меоям, - чунон ки дар тӯмори китоб дар бораи Ман навишта шудааст, то ки иродаи Туро, эй Худо, ба ҷо оварам".
8. Аввал мегӯяд: қурбонӣ ва ҳадия ва қурбонии сӯхтанӣ ва қурбонии хаторо, - ки мувофиқи шариат тақдим карда мешавад, Ту нахостӣ, ва онҳо барои Ту писандида набуд;
9. Баъд, илова намуда, гуфтааст: "Инак, меоям, то ки иродаи Туро, эй Худо, ба ҷо оварам". Ў якумро ботил мекунад, то ки дуюмро барқарор намояд.
10. Ба ҳасби ҳамин иродаи мо ба василаи қурбонии якбораи ҷисми Исои Масеҳ тақдис ёфтаем.
11. Ва ҳар коҳин ҳар рӯз дар ибодат меистад ва айни ҳамон қурбониҳоро борҳо тақдим менамояд, ки онҳо ҳаргиз наметавонанд гуноҳҳоро нест кунанд.
12. Ў як қурбониҳо ба сурати абадӣ барои гуноҳҳо тақдим намуда, ба ямини Худо бинишаст,
13. Ва пас аз ин мунтазир аст то даме ки душманонаш зери пой Ў андохта шаванд.
14. Зеро ки Ў ба василаи як қурбонӣ тақдисшавандагонро то абад комил гардондааст.
15. Рӯҳулқудс низ ба мо шаҳодат медиҳад, зеро ки гуфта шудааст:
16. "Ин аст аҳде ки бо онҳо баъд аз он айём хоҳам баст, мегӯяд Худованд: қонунҳои Худо дар дилҳои онҳо хоҳам гузошт ва дар афкори онҳо хоҳам навишт,
17. Ва гуноҳҳо ва шароратҳои онҳоро ба ёд нахоҳам овард".
18. Ва дар он ҷое ки омуриши гуноҳҳо аст, қурбонӣ барои онҳо дигар лозим нест.

Даъват ба вафодорӣ ба Масеҳ ва Калисо ҳатто дар шароити таъқибот.

- 19.Пас, эй бародарон, модоме ки мо чуръат дорем ба кудс ба василаи Хуни Исои Масех,
- 20.Бо роҳи нав ва зинда дохил шавем, ки онро Ё барои мо ба василаи пардае, яъне ҷисми Худ, аз нав кушодааст,
- 21.Ва модоме ки мо Коҳини муаззаме бар хонаи Худо дорем,
- 22.Пас бо дили соф ва бо имони комил, дилҳои худро ба воситаи пошидан аз вичдони шарири мо татҳир намуда ва ҷисми худро дар оби пок ғусл дода, наздик оем,
- 23.Ва эътирофи- умеди худро собиқадамона нигоҳ дорем, зеро ки Ваъдадиҳанда амин аст;
- 24.Ва диққат кунем, ки якдигарро ба муҳаббат ва аъмоли нек барангезонем,
- 25.Ва ҷамъомади худро тарк накунем, чунон ки баъзе касонро таомул шудааст, балки якдигарро насихат диҳем, ва бештар ба қадри он ки шумо наздик шудани он рӯзро мебинед.

Қурбониҳои яҳудиён аҳамияти худро гум кардааст, ва одил бо имон хоҳад зист.

- 26.Зеро, агар мо, пас аз пайдо кардани дониши ростӣ, худсарона гуноҳ кунем, дигар қурбоние барои кафорати гуноҳ боқӣ наместонад,
- 27.Балки кадом як интизории пурдахшати доварӣ ва шиддати оташе ки хасмҳоро ба коми худ хоҳад кашид.
- 28.Агар касе шариати Мусоро рад мекард, дар асоси баёноти ду ё се шохид бе марҳамат ба қатл расонда мешуд,
- 29.Пас, ба гумонатон, сазовори чӣ қадар ҷазои сахттар хоҳад буд шахсе ки Писари Худоро поймол мекунад ва Хуни аҳдро, ки аз он тақдир ёфтааст, азиз намедорад ва Рӯҳи файзро таҳқир менамояд?
- 30.Зеро мо Ёро мешиносем, ки гуфтааст: "Интиқом аз ҷониби Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд". Ва боз: "Худованд қавми Худо доварӣ хоҳад кард".
- 31.Ба дасти Худои Ҳай афтодан дахшатангез аст!
- 32.Айёми пештараро ба хотир оваред, ки шумо, баъд аз равшан шудани фикратон, бори гарони уқубатҳоро бардоштед,
- 33.Дар ҳолате ки гоҳ худатон дар миёни хориҳо ва андӯхҳо ба тамошогоҳе барои дигарон мубаддал мешудед, гоҳ шарики онҳое мегардидед, ки ба чунин аҳвол дучор шуда буданд;

34. Зеро ки шумо ба занчирҳои ман низ ҳамдари изҳор кардед, ва торочи дорои худро бо шодмонӣ қабул кардед, чун медонистед, ки шумо дар осмон молу мулки беҳтар ва бобақое доред.
35. Пас умеди худро тарк накунед, ки мукофоти бузурге ба он тааллуқ дорад.
36. Зеро шуморо сабр лозим аст, то ки иродаи Худоро иҷро намуда, ваъдари ба даст оваред;
37. Зеро ки баъд аз андаке он Оянда хоҳад омад ва даранг нахоҳад кард.
38. Одил бо имон хоҳад зист; ва агар касе рӯй гардонад, ҷони Ман ба вай тавачҷӯх нахоҳад кард.
39. Вале мо аз онҳо нестем, ки бармегарданд ва ба ҳалокат мерасанд, балки аз имондоронем, ки наҷот меёбанд.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Роҳҳои имони қадимиён.

1. Имон эътиқоди қавӣ ба чизҳоест, ки мо ба онҳо умед мебандем, ва боварӣ ба чизҳоест, ки намоён нестанд.
2. Зеро ки ба василаи он қадимиён шаҳодат пайдо кардаанд.
3. Бо имон мо дарк мекунем, ки оламҳо бо каломи Худо тартиб ёфтааст, ба тавре ки аз чизҳои нонамоён чизҳои намоён ба вуҷуд омадааст.

1. Замонҳои нахустпадарон.

4. Бо имон Ҳобил ба Худо, назар ба Қобил, қурбонии беҳтаре тақдим намуд; бо он ӯ шаҳодат пайдо кард, ки ӯ одил аст, ҷунон ки Худо дар бораи ҳадияҳои ӯ шаҳодат дод; бо он ӯ баъд аз мамоташ ханӯз ҳам сухан меронад.
5. Бо имон Ҳанӯх тавре кўчонида шуд, ки мамотро надид; ва ӯ пайдо нашуд, ҷунки Худо ӯро кўчонид. Зеро ки пеш аз кўчонида шуданаш шаҳодат пайдо кард, ки ба Худо писанд омадааст.
6. Аммо бе имон ба назари Худо писанд омадан мумкин нест; зеро ҳар кӣ сӯи Худо меояд, бояд имон дошта бошад, ки Ӯ ҳақ аст, ва ба толибони Худ мукофот хоҳад дод.
7. Бо имон Нӯх дар хусуси чизе ки ханӯз намоён набуд, ваҳӣ ёфта, бо тарси Худо барои наҷот додани аҳли байти худ кишти.

бисохт; бо он ӯ чаҳоро маҳкум намуд ва вориси адолате гардид, ки аз имон аст.

2. *Замонҳои сарқабиллагон.*

8. Бо имон Иброҳим итоат намуд ба даъвате дар бораи рафтан ба мамлакате ки мебоист мерос мегирифт, ва ӯ рафт, ва намедонист ба кучо меравад.
9. Бо имон ӯ дар замини мавбӯд, мисли замини бегона, ғарибона маскан гирифт, ва бо Исҳоқ ва Яъқуб, ҳамирсони ҳамон ваъда буданд, дар хаймаҳо зиндагӣ кард;
10. Зеро ӯ мунтазири шаҳре буд, ки таҳкурсии мустаҳакаме дорад, ва меъмору бинокор он Худост.
11. Бо имон худи Соро низ барои қабули насл қувват пайдо кард ва баъд аз фарсудагиаш зойд; зеро Ваъдадиҳандаро амин донист.
12. Бинобар ин аз як нафар ки он ҳам мисли бечон буд, ончунон бисъёр зоида шуданд, чунон ки ситораҳои осмон бисъёр аст, ва чунон ки реги лаби баҳр бешумор аст.
13. Ҳамаи инҳо дар имон мурдаанд ва ба муроди иҷрои ваъдаҳо нарасиданд, балки фақат аз дур онҳоро дида, шод шуданд ва эътироф карданд, ки бар замин мусофир ва ғарибанд;
14. Зеро онҳое ки чунин мегӯянд, нишон медиҳанд, ки дар ҷустуҷӯи ватан ҳастанд.
15. Ва агар ватанеро, ки аз он берун омада буданд, ба ёд меоваранд, фурсат доштанд, ки баргарданд;
16. Аммо иштиёқманди ватани беҳтаре буданд, ки он дар осмон аст; бинобар ин Худо ор намедонад, ки Худои онҳо хонда шавад: зеро ки ӯ барои онҳо шаҳре муҳайё кардааст.
17. Бо имон Иброҳим, вақте ки озмуда шуд, Исҳоқро барои қурбонӣ тақдим намуд ва, бо вучуди он ки ваъдаҳо гирифта буд, писари ягонаи худро тақдим намуд,
18. Ки дар ҳаққи вай гуфта шуда буд: "Насли ту аз Исҳоқ хонда хоҳад шуд";
19. Зеро ӯ фикр мекард, ки Худо қодир аст аз мурдагон низ эҳё кунад; ба ин сабаб Исҳоқ ба таври тимсол аз мурдагон ба ӯ баргардонида шуд.
20. Боимон Исҳоқ Яъқуб ва Эсовро барои оянда низ баракат дод.
21. Бо имон Яъқуб, пеш аз мурданаши, ҳар писари Юсуфро баракат дод ва бар сари асои худ такья намуда, сачда кард.

22. Бо имон Юсуф, дар вақти вафоташ, хуручи банӣ-Исроилро зикр намуд ва дар бораи устухонҳои худ васият кард.

3. Замонҳои Мусо ва Ғушаъ ибни Нун.

23. Бо имон падару модари Мусо ӯро, чун таваллуд шуд, се моҳ пинҳон доштанд, зеро диданд, ки кӯдак зебост, ва аз амри подшоҳ натарсиданд.

24. Бо имон Мусо, чун калонсол шуд, нахост, ки писари духтари фиръавн хонда шавад,

25. Ва бо қавми Худо уқубат кашиданро афзал дониста аз он ки аз гуноҳ ҳаловати муваққатӣ дошта бошад,

26. Ва хориҳои Масеҳро сарвати бузургтар аз ганҷҳои Миср ҳисоб кард; зеро ки ба мукофот назар медӯхт.

27. Бо имон ӯ Мисрро тарк кард ва аз ғзаби подшоҳ натарсид; зеро ӯ, мисли он ки Нонамоёнро дида бошад, боматонат буд.

28. Бо имон ӯ фисҳ ва пошидани хунро ба амал овард, то ки несткунандаи нахустзодагон ба онҳо даст нарасонад.

29. Бо имон онҳо аз баҳри Қулзум, чун аз хушкӣ, гузаштанд, вале вақте ки мисриён ба гузаштан ҳаракат карданд, ғарқ шуданд.

30. Бо имон деворҳои Ереҳӯ пас аз даврзании ҳафтрӯза фурӯ ғалтид.

31. Бо имон Роҳоби фоҳиша, ки ҷосусонро ба саломатӣ қабул карда буд, бо исъёнгарон ба ҳалокат нарасид.

4. Дертарин таърихи Исроил.

32. Боз чӣ гӯям? Вақтам кифоя намекунад барои он ки дар бораи Қидъун ва Бороқ ва Шимшун ва Йифтоҳ ва Довуд ва Самуил ва анбиё ҳикоят намоям,

33. Ки онҳо бо имон мамлакатҳоро мусаххар карданд, адлро ба амал оварданд, ба ваъдаҳо муваффақ шуданд, даҳони шеронро бастанд,

34. Қуввати оташро хомӯш карданд, аз дами шамшер ҳалосӣ ёфтанд, аз заъф боқувват шуданд, дар чанг қавӣ гардиданд, фавҷҳои бегонаҳоро торумор карданд;

35. Занон мурдаҳои худро эҳёшуда ёфтанд; вале дигарон аз шиканча нобуд шуданд ва озодиро қабул накарданд, то ки ба эҳёи беҳтаре ноил гарданд;

36. Ва баъзе дигарон ҳақоратҳо ва шаллоқро, ҳамчунин занҷирҳо ва зиндонро аз сар гузаронданд.
37. Сангсор шуданд, бо арра дупора гардиданд, ба шиканча гирифта шуданд, аз дами шамшер мурданд; пўстҳои гўсфанду буз дар тан сарсонӣ саргардон шуда, мўхтоҷӣ, тангӣ ва укубат кашиданд;
38. Онҳое ки ҷаҳон лоиқашон набуд, дар биёбонҳо ва кўҳҳо, дар мағораҳо ва дараҳои замин овора шуда гаштанд.
39. Ва ҳамаи онҳо, ки ба хотири имон шўҳрат пайдо карда буданд, ваъдaro соҳиб нашуданд,
40. Чунки Худо барои мо чизи беҳтаре пешбинӣ намуда буд, то ки онҳо бе мо комил нагарданд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Роҳи имони масеҳиён дар замони укубатҳо ва ҷарбу забҳо.

1. Бинобар ин мо низ, ки дар гирди худ чунин абри шоҳидонро дорем, ҳар бори гарон ва гуноҳро, ки моро фаро мегирад, аз худ дур андохта, майдони дар пеши мо бударо бо сабр давон-давон тай кунем
2. Ва ба Сарвар ва Комилкунандаи имони мо, яъне Исо, назар дўзем, ки Ў ба ҷои шодие ки Ўро дар пеш буд, ба хорӣ беътиной намуда, ба салиб тоб оварда ва ба ямини тахти Худо бинишаст.
3. Дар бораи Ў фикр кунем, ки аз дасти гуноҳкорон ба чунин хорӣ тоб овард, то ки шумо дар ҷонҳои худ хаста ва суст нашавед.
4. Дар талоши зидди гуноҳ шумо ҳанўз то ба дараҷаи рехтани хун муқобилият накардаед
5. Ва он насихатро, ки ба шумо, ҳамчун ба писарон гуфта шудааст, фаромўш крадед: "Эй писарам! Ба ҷазои Худованд беътиной нақун, ва ҳангоме ки Ў туро мазаммат намояд, маънос нашав;
6. Зеро ки Худованд ҳар киро дўст дорад, ҷазо медиҳад; ҳар писари писандидаи Худо мезанад".
7. Агар ба ҷазо тоб оваред, Худо ба шумо, чун бо писарони, рафта мекунад. Зеро, оё писаре ҳаст, ки падараш ўро ҷазо надиҳад?
8. Аммо агар шумо бе ҷазо монед, ки он насибаи ҳама аст, пас шумо ҳаромзодагонед, на писарон.

9. Илова бар ин, барои мо, ки аз падарони ҷисмонӣ ҷазо ёфта, аз онҳо метарсем, оё лозим нест, ки ба Падари рӯхҳо хеле зиёдтар итоат намоем, то ки зист кунем?
10. Зеро ки онҳо моро ба салоҳдиди худашон барои айёми андак ҷазо медоданд, аммо Ў ин корро ба манфиати мо, то ки дар қудсияти Ў ширкат дошта бошем, анҷом медиҳад.
11. Ҳар ҷазо дар замони ҳозира ба назари кас на шодӣ, балки андӯх менамояд; лекин оқибат ба онҳое ки ба воситаи он таълим ёфтаанд, самари осоиштаи адолатро меоварад.

*Бе қусият ҳеч кас Худовандро нахоҳад дид.
Дар бораи ҷалоли Аҳди Ҷадид.*

12. Пас, дастҳои беқувват ва зонуҳои бемаҷолро қавӣ кунед
13. Ва барои пойҳои худ роҳҳои рост кушоед, то он чи мелангад, бераҳа нагардад, балки ба хубӣ шифо ёбад.
14. Осоиштагиро бо ҳама пеша кунед ва қудсиятро толиб бошед, ки бе он ҳеч кас Худовандро нахоҳад дид,
15. Ва бохабар бошед, ки мабодо касе аз ғайзи Худо маҳрум шавад; мабодо решаи талхе ба вучуд омада, осеб расонад, ва бисёр касон аз он палид шаванд,
16. Мабодо зиннокоре ё осие ёфт шавад, ки мисли Эсов барои як таом аз нахустзодагии худ даст кашад.
17. Зеро шумо медонед, ки баъд аз он ӯ, чун хост вориси баракат гардад, рад карда шуд: тафаккури падарро дигаргун карда натавонист, гарчанде ки дар ин хусус ашк рехта илтимос намуд.
18. Шумо наздик наомадаед ба кӯҳе ки ламсшаванда ва оташафшон аст, ба торикӣ ва зулмот ва тунбод,
19. Ё ба овози карнай ва садои суханон, ки шунавандагонаш илтимос карданд, ки ба онҳо дигар сухане гуфта нашавад,
20. Зеро ба он тоб оварда натавонистанд, ки амр фармуда шуда буд: "Агар ҳайвоне низ ба кӯҳ бирасад, сангсор ё тирборон хоҳад шуд".
21. Ва ин мунозира он қадар даҳшатангез буд, ки Мусо гуфт: "Ман тарсону ларзон шудам".
22. Балки шумо наздик омадаед ба кӯҳи Сион ва ба шаҳри Худои Ҳай, ба Ерусалими осмонӣ ва беварҳои фариштагон,

23. Ва ба анчумани пуртантана ва Калисои нахустзодагоне ки дар афлок навишта шудаанд, ва ба Худое ки Довари ҳама аст, ва ба арвоҳи одилоне ки ба камол расидаанд,
24. Ва ба Исо, ки Миёнарави аҳди ҷадид аст, ва ба Хуни пошиданӣ, ки назар ба хуни Ҳобил хубтар сухан мегӯяд.
25. Бохабар бошед, ки шумо низ аз сухангӯ рӯ нагардонед. Зеро, агар онҳое ки бар замин ба сухангӯ гӯш наандохтанд, аз ҷазо раҳо нашудаанд, пас алалхусус мо, агар аз Ў, ки аз осмон сухан мегӯяд, рӯ гардонем, раҳо нахоҳем шуд.
26. Дар он вақт овози Ў заминро ба ларза андохта буд, ва Ў ҳоло чунин ваъда додааст: "Боз як бори дигар на танҳо заминро, балки осмонро низ ба ларза хоҳам андохт".
27. Ибораи "боз як бори дигар" маънои онро дорад, ки чизҳое ки ба ларза меафтад, ҳамчун чизҳои офаридашуда, аз миён хоҳад рафт, то чизҳое ки ба ларза намеафтад, боқӣ монад.
28. Пас мо малакутеро, ки ба ларза намеафтад, қабул намуда, файзро маҳфуз хоҳем дошт ва бо он Худоро ба таври писандида бо таъзиму тақрим ва тарс ибодат хоҳем кард,
29. Чунки Худои мо оташи фурубаранда аст.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Пандҳо ва баракоти хотимавии ҳаворӣ барои имондорон.

1. Бигзор бародардӯстӣ барқарор бошад.
2. Меҳмоннавозиро фаромӯш накунад, зеро ки ба воситаи он баъзе касон, нодониста, фариштагонро меҳмоннавозӣ кардаанд.
3. Бандиёнро ба ёд оваред, гӯё ки шумо низ бо онҳо дар занҷирҳо бошед, ва ситамкашонро, мисли он ки худатон бо онҳо як ҷисм мебошед.
4. Бигзор никоҳ аз ҳар ҷиҳат ҳалол бошад, ва ҷойҳои он беайб; зеро ки зинокорон ва фосиқонро Худо доварӣ хоҳад кард.
5. Хулқатон аз зарпарастӣ дур бошад, ва бо он чи доред, қаноат кунед. Зеро ки Худи Ў гуфтааст: "Туро тарк нахоҳам кард в туро нахоҳам партофт".
6. Бинобар ин мо метавонем далерона бигӯем: "Худованд мададгори ман аст, ва ҳаросон нахоҳам шуд: одамизод ба ман чӣ метавонад бикунад?"

7. Сардорони худро, ки каломи Худоро ба шумо мавъиза кардаанд, ба ёд оваред: ба анчоми рафтори онҳо назар карда, ба имонашон тақлид намоед.
8. Исои Масеҳ дирӯз ва имрӯз ва то абад айни ҳамон аст.
9. Ба таълимоти гуногун ва бегона моил нашавед; зеро хуб аст, ки дилҳо бо файз қавӣ гардад, на бо таомҳо, ки аз онҳо касони пурхӯр манфиате надидаанд.
10. Мо қурбонгоҳе дорем, ки хизматгузори хайма ҳақ надоранд аз он чизе бихӯранд.
11. Қасади ҳайвоноте ки хунашонро саркоҳин барои кафорати гуноҳ ба қудс меоварад, берун аз бошишгоҳ сӯзонда мешавад,
12. Бинобар ин Исо низ, барои он ки одамонро бо Хуни Худ тақдис намояд, берун аз дарвоза уқубат кашид.
13. Пас, хориӣ Ӯро бардошта, берун аз бошишгоҳ сӯи Ӯ бароем;
14. Зеро дар ин ҷо шаҳри доимие надорем, балки ояндаро ҷустуҷӯ менамоем.
15. Бинобар ин ҳамеша ба василаи Ӯ қурбонии шукронаро ба Худо тақдим менамоем, яъне самараи лабҳоеро, ки ба исми Ӯ ҳамду сано мехонанд.
16. Инчунин инсондӯстӣ ва саховатро аз хотир набароред, зеро ки ин гуна қурбониҳо ба Худо писанд меояд.
17. Ба сардорони худ фармонбардор ва мутеъ бошед, зеро онҳо ҳамеша ғами ҷонҳои шуморо мехӯранд, чунки ба ҳисобот додан вазифадор мебошанд; то ки онҳо ин вазифаро бо шодӣ ба ҷо оварданд, на бо оҳу нола, зеро ки ин барои шумо ғоиданок нест.
18. Дар ҳаққи мо дуо гӯед; зеро яқин медонем, ки вичдони нек дорем, чунки дар ҳар бобат меҳоҷем ҳалолкорона рафтор кунем.
19. Ва махсусан ба ҷо овардани инро илтимос менамоем, то ки ман зудтар назди шумо баргардонида шавам.
20. Ва Худои осоиштагӣ, ки Ӯпони бузурги гӯсғандон-Исои Худованди моро ба хуни аҳди абадӣ аз мурдагон ба по хезонд,
21. Бигзор шуморо дар ҳар кори нек барои иҷрои иродаи Ӯ комил гардонад ва он чи ба Ӯ писандида бошад, дар шумо ба василаи Исои Масеҳ ба амал оварад, ки Ӯро то абад ҷалол бод! Омин.
22. Аз шумо, эй бародарон, илтимос менамоем, ки ин каломи насихатро қабул кунед, зеро ки ба шумо мухтасар низ навиштаам.
23. Бидонед, ки бародари мо Тимотиюс озод шуд; ва агар ӯ зуд биёяд, ҳамроҳи ӯ ба дидани шумо хоҳам омад.

24. Ба ҳамаи сардорони худ ва ба ҳамаи муқаддасон салом расонед.
Итолиявиён ба шумо салом мерасонанд.
25. Файз бо ҳамаи шумо бод. Омин.